

3/2016

Náš chrám

Eva Bachletová

z pripravovanej zbierky Vo večnosti slobodná

Zložené ruky v modlitbách

Pevný hlas organu

V laviciach tisíce príbehov

Životov, našich duší

Ranné slnko

Osvetľuje chrám

Aj naše srdcia

Ticho je dôsledné

Jasné a upokojujúce

Vyviera z Jeho ducha

A my sa Mu poddávame

Sme opäť bezbranní

Pokorení a zneistení

V bytí a chcení

A naše modlitby sú len doslovom

Božieho plánu s nami

Tak tu stojíme pred Ním

A máme už len rozbité dlane...

Nepýtame odpoveď

Iba prosíme o pokoj

Prosíme o milosť a odpustenie

A túžime po láskevom

a uzdravujúcim dotyku – Boha.

PRE SOBOTNÉ VEČERY

2.7.

Pokánie – metanoja – zmena myslenia

Rímskym 8,3-7

Keď Peter s ostatnými apoštolmi viedli ku viere popredných Židov, povedali (Skutky 5,31): *Ježiša „Boh povýšil svojou pravcou za Vodcu a Spasiteľa, aby dal Izraelovi pokánie a odpustenie hriechov.“*

Dokonca na otázku: *„Čo robiť (aby sme sa zachránili)“* – odpovedá Peter: *„Kajajte sa!“*

Mnohí ľudia však nevedia, čo pokánie znamená. V origináli Novej Zmluvy nie sú žiadne nezrozumiteľné náboženské slová. Namiesto „pokánie“ a „kajajte sa“ by sme mali grécke slovo „metanoja“ radšej preložiť: „Zmena myslenia“ a „zmeňte svoje zmyšľanie.“

Náboženské slovo *pokánie* nie je zo života, a preto si ho ľudia vysvetľujú po svojom. Hlavne ako skutok Zákona, ktorý treba vykonať. Lenže *zo skutkov nebude ospravedlnený nikto* (Gal 2,16). Navyše: *„Úplne ste odlúčení od Krista, ktorí chcete byť ospravedlnení zo zákona; vypadli ste z milosti“* (Gal 5,4).

Prečo to tak Boh nechce? Lebo my ľudia sme potvory.

Hovorí sa takýto vtip:

„Oci, kúp mi bicykel!“

„Vieš čo? Nemám peniaze. Ukradni ho a vyspovedáme sa!“

Skutok zákona zvädza ku prešpekulovanému mysleniu: *„paragraf poohýnam, aby som mal, čo chcem a ešte mohol povedať: „Som spravodlivý!“* – to je telesné zmyšľanie.

Ako však dosiahnuť **zmenu myslenia, aby to nebol skutok Zákona?** Zamyslíme sa: *„Zákon hovorí, čo máme robiť my. Evanjelium hlása, čo koná Boh v náš prospech.“*

Dobre. Myslenie nám zmení Boh. Ale mnohí si povedia: *„Aký budem mať z toho prospech? Ja som aký som. Mám sa zmeniť?! A ani bicykel nebudem mať!“*

Teraz je potrebné žiť vierou a nie videním, či skúsenosťami tela. Naozaj po zmene myslenia prestaneme konať veci, ktoré sú síce výhodné, ale zlé. Stratíme veľa. Ľudia sa nám budú smiať, alebo budú agresívni, že nie sme ako oni.

Ale viera hovorí: *„Boh je dobrý a chce pre nás to najväčšie dobro. Dajme sa Mu do rúk, nech naše myslenie mení zvnútra.“*

A naozaj: Kto sa s dôverou vydal do Božích rúk, neľutuje. Dokonca ani keď ho zbili. Ani keď ho vedú na smrť. A vôbec neľutuje po skonaní. Vtedy už zažije len dokonalú radosť. (1 Peter 5,10): *„Boh všetkej milosti, ktorý vás povolal v Kristovi do svojej večnej slávy, keď trochu potrpite, vás zdokonalí, utvrdí, upevní a postaví na stály základ!“*

Naozaj sa to oplatí. Nech zomrie starý Adam, či Eva a narodí sa nový človek v nás. Obrana Augsburgského vyznania o tom hovorí. Na základe ľútosti prichádza znovuzrodenie. Pri spovedi pred

Večerou Pánovou odpovedáme na štyri otázky. Poslednou je: „S pomocou Du-cha Svätého... zmeníme život...“ Pokiaľ na ňu len formálne odpovieme, je to skutok Zákona. Pokiaľ dáme Bohu každodenne čas a priestor, aby nás viedol a premieňal, On pokánie naplní. Zmení naše myslenie z telesného na duchovné, aby nás mohol spasiť.

Modlitba: *Pane Ježišu, daruj nám vieru, ktorá otvorí myseľ, aby si ju mohol premeniť z telesnej na duchovnú. Veď nás Svojou milosťou, aby sme sa nedržali samospravodlivosti, ale aby si Ty mohol konať cez nás Svoje dielo záchranu. Amen.*

Svedectvo: Ako neľutujem, že ma Boh zbavil telesného myslenia zameraného na sebecko a samospravodlivosť.

Rozhovor: Rozlišujeme, čo je v našom myslení duchovné a čo telesné?

Podporujeme sa: v odolávaní zvodom. Modlime sa, keď máme chuť reptat a ohovárať.

Prosme za: Cirkevné školy, zvlášť univerzity. Aby v nich prevládalo duchovné myslenie.

Peter Dubec

9.7.

Zmena myslenia: od JA ku službe v láske

1Korinským 9,16-19

Čo z toho budem mať? Aké benefity? Väčšinou sme zvyknutí premýšľať presne týmto spôsobom, keď od nás niekto niečo chce a má nejaké požiadavky. V konzumnom svete, zameranom na zisk a vlastný prospech asi ani ináč pre-

mýšľať nevieme. Všetko je zamerané na naplnenie nášho JA, našich túžob, našich prirodzených potrieb. To je samozrejme v poriadku, ale práve pod tlakom svetského premýšľania a pod tlakom médií, kde je „bohom“ konzum a uspokojovanie animálnych potrieb a pudov človeka, veľmi ľahko prekročíme hranicu normálnosti a necháme sa strhnúť zlým prúdom.

Horšie je však, ak takto premýšľame, aj keď sa to týka evanjelia: *Čo z toho budem mať, keď budem iným hovoriť o Bohu?*

Aký postoj srdca mám? Postoj ziskuchtivosti? Ten nás vie veľmi ľahko ovládnuť a môže byť ukrytý za našimi „dobrými“ pohnútkami. Pán Ježiš veľmi jasne povedal Svojim učeníkom, keď ich vysielal: *„Choďte a kážte: Priblížilo sa kráľovstvo nebeské. Nemocných uzdravujte, mŕtvych krieste; malomocných očisťujte, démonov vyhánajte; zdarma ste prijali, zdarma dávajte. Neberte si do opaskov ani zlata, ani striebra, ani medených peňazí, ani len kapsu na cestu, ani dve košele, ani obuv, ani palicu, veď robotník si zaslúži svoj pokrm“* (Mt 10,7-10). „...*zdarma ste prijali, zdarma dávajte.*“

Máme v sebe postoj Božej naliehavosti, keď si uvedomujeme, že kázanie evanjelia je otázka života a smrti? Keď nás naplno prenikne hĺbka Božej zvesti a tiež presvedčenie o pravde Písma, že bez poznania evanjelia sú ľudia odsúdení na večnú záhubu a večné zatratenie? *Že „odmena za hriech je smrť, ale Božím darom milosti je večný život v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi“* (Rim 6,23).

Keď dovolíme, aby nás táto zásadná pravda prenikla, prepálila, tak pochopíme, že máme „v rukách“ riešenie pre každého jedného človeka. Apoštol Pavol to pochopil, prežil a prijal, že jeho hlavným poslaním je zvestovať evanjelium: „**Lebo keď kážem evanjelium, to nie je chválou pre mňa, to je moja povinnosť; beda by mi bolo, keby som nekázal evanjelium.**“

Nech sme v akomkoľvek zamestnaní či povolání, našou hlavnou a primárnou úlohou musí byť zvestovanie evanjelia tomuto stratenému svetu, ktorý napriek všetkému Boh miluje a stále mu ponúka „*riešenie kríža*“ *skrže Pána Ježiša Krista*. A spôsob, akým to robí, je cez „*Jeho cirkev*“, nevestu Baránkovu – skrže teba a mňa. Samozrejme v moci Ducha Svätého, v Jeho plnosti a autorite. Boh nám do cesty posielal mnohých ľudí, ktorí o Bohu z rôznych dôvodov nepočuli, nepremýšľali, alebo sú zaujatí. Našou úlohou, povinnosťou a zodpovednosťou je, aby toto evanjelium mohli počuť jasne, v pokore, ale hlavne v moci Božej. Ako sa potom rozhodnú, je už na nich a ich svedomí. My musíme byť „**svetlom sveta a soľou zeme.**“

Stanislav Kocka

Modlitba: *Pane Ježišu, odpusť nám, že málo zvestujeme Evanjelium. Dokonca naše srdcia po tom netúžia, lebo máme v nich svoje JA na prvom mieste. Prosíme, pretvor nás na poslušných a veď nás tak, aby boli ľudia zachránení, lebo ich máš rád. Amen.*

Svedectvo: Kto mi zvestoval Evanjelium a ako?

Rozhovor: Máme lásku k ľuďom, alebo nám nezáleží na tom, kde skončia?

Podporujme sa: Odovzdávajme si skúsenosti z evanjelizácie.

Prosme za: Misionárov na Slovensku, ale aj zo Slovenska.

16.7.

Vyznanie hriechov ešte nie je celým pokáním

Matúš 27,3-4

Raz som čítal zaujímavú myšlienku: „*Apoštolí robili Pánovi Ježišovi veľa problémov. Hádali sa, kto je najväčší. Zvádzali Ho na protekciu. Zaspávali, keď nebolo treba... Ale nikto z nich sa nikdy neospravedlnil.*“ Je pravdou, že Peter bol zarmútený a plakal. Ale prečo? V druhom prípade (Ján 21,17) to bola skôr výčitka: „*(prečo sa ma pýtaš, Ježiš.) veď vieš, že Ťa mám rád.*“

V tom prvom môžeme len hádať, prečo nariekal. Možno naozaj z ľúposti, že zlyhal. Na druhej strane, on svoj slub splnil. Povedal, že pôjde na smrť a s mečom sa vrhol proti presile. Keby Pán Ježiš nezastavil boj, určite by apoštol umrel. Kristus ho navyše zosmiešnil – prilepil naspäť to hrdinsky odseknuté ucho. Ďalšou vecou je, že Peter slúžil oddane Bohu. Zanechal dokonca živnosť rybára. A Boh ho vydal Satanovi. Ten spôsobil, že apoštol nemohol splniť slub (Lukáš 22,31). Poznáme teda viac dôvodov, ale nie je napísané, ktorý je správny.

Jedine o Judášovi čítame, že vyznáva: „**Zhrešil som, zradiac krv nevinnú.**“ A dokonca vracia peniaze. Tým nechcem povedať, že vyznávanie hriechov je zlé. Ján nás vyzýva:

1 Ján 1,7-9 **Ale ak chodíme vo svetle, ako On je vo svetle, máme spoločenstvo medzi sebou a krv Ježiša, Jeho Syna, nás očisťuje od každého hriechu. Ak hovoríme, že nemáme hriech, sami seba klameme a nie je v nás pravda. Ak vyznávame svoje hriechy, On je verný a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od všetkej nepravosti.**

Ak chceme vyznať hriech, musíme najprv chodiť vo svetle, teda v Bohu. Keď sme v ňom, vzájomná láska nás zblížuje a túžime zahojiť rany na duši, keď sme ponížili ľudí, či Boha. To je úprimné vyznávanie hriechov. Keď sa pozeráme len na seba: „Ja chcem ísť do neba a tak niečo urobím“ – čosi nie je v poriadku. Žijeme v sebecktvie a nie v Duchu Svätom. Pristúpme najprv k Bohu, aby oživil naše vnútro. Nech v ňom víťazí láska.

Možno sa pýtate: „Ako to dopadlo s Judášom? Bolo jeho vyznávanie správne, alebo nie?“

Neviem. Možno sa snažil splatiť svoju vinu zásluhami: „Vyznal som, vrátil som peniaze, som teda spravodlivý!“ – to by mu nepomohlo.

Ale možno sa v ňom začalo rodiť pravé pokánie. Viem, obesil sa kdesi nad priepasťou a odtiaľ padol. Samovražda nie je dobrá. Ale mal ešte pred smrťou kúsok času pokánie dokončiť. Odovzdať sa Duchu Kristovmu.

Pre nás je dôležité, aby sme nesúdili veci povrchno. Ani svoje pokánie, ani cudzie. **Dovoľme Bohu, aby odstránil naše sebecktvie od koreňa a oživil ducha svojím Duchom.** Potom zažijeme skutočnú slobodu lásky.

Modlitba: Pane Ježišu, ďakujeme, že miluješ všetkých, dokonca aj zradcov. Prosíme, veď nás, aby sme činili skutočné pokánie. Aby sa naša myseľ menila. Poddávala Tebe. Pomáhaj nám, aby sme nesúdili druhých, ale prehlbovali sa vo vlastnom pokání. Amen.

Svedectvo: O hlbokom pokání, čo pri-nieslo zmenu.

Rozhovor: Berieme pokánie vážne, alebo len formálne odpovieme na spovedné otázky? Je náš život pokáním, ktoré v nás koná Boh?

Podporujeme sa: Rozprávaním, že sa oplatí odovzdať sa Bohu, aby liečil ducha do hĺbky.

Prosme za: Cirkev. Aby sa zbavila povrchnosti a pokrytectva a žila hlbokou láskou.

Peter Dubec

23.7.

Návrat strateného syna

Lukáš 15,11-19

„Daj mi podiel z majetku, ktorý mi patrí!“ Nie sú nám tieto slová veľmi známe aj v našom živote!?! Chceme mať všetko, čo nám patrí, máme na všetko predsa nárok, ako by nám to Otec mohol odoprieť!?! Často aj my prichádzame k Bohu a pýtame veci, ktoré si myslíme, že nám patria. To je naša úbohá telesnosť, ktorou Ho často pokúšame.

Otec v biblickom príbehu neodopiera vyplatiť synovi jeho dedičstvo a púšťa ho do sveta, hoci vie, čo ho tam čaká. Aj nás musí pustiť, lebo nám dal slobodnú vôľu rozhodovať sa. Sú len dve cesty: správna

cesta Ježišovho kríža a nesprávna cesta vládca tohto sveta. Je len na nás, ktorú si vyberieme. Niekedy je tá druhá lákavejšia, lebo ponúka viac atrakcií a zdá sa nám ľahšia, ale je zradná a vedie do priepasti. Kríž v našom živote by sme najradšej ani nemali, ešte tak Božiu lásku a požehnanie, ale bez skúšok. Cesta, ktorou nás predišiel náš Vykupiteľ a Spasiteľ, nebola ľahká, stála Ho veľa bolesti, potupy a smrť. Pán Ježiš nám nikdy nesľuboval, že je to ľahká voľba, ale nám zaslúbil, že nás na nej nenechá samých.

Ak sa chceme vymaniť z Otcovej náruče ako mladší syn, bude nás to stáť oveľa viac, než si myslíme. Zahrávanie sa so svetom, podliehanie jeho žiadostiam, vedie k hriechu a hriech vedie k duchovnej smrti, teda života bez Božej opatery. Aj keď nás Otec pustí, nikdy sa nás nevzdá a stále nás čaká vo dverách. Môžeme sa od Neho odvrátiť, chodiť v hýrení a užívaní si „života“, môžeme sa kŕmiť odpadkami tohto sveta, ale nemôžeme stratiť synovstvo, lebo Otec je verný a milosrdný. Je na nás, či to olutujeme ako ten márnokratný syn a v pokore vyznáme, že v dome Nášho Otca sa majú lepšie aj nádenníci a vykročíme späť domov v nádeji, že nám bude odpustené. Pokánie znamená uznať svoju hriechosť a ľudskú biedu, ako aj úplnú odkázanosť na Otcovu lásku a zmilovanie.

Nebojme sa aj teraz, ak nie sme v Otcovom dome, volať k Nemu a vyznávať, že Ho potrebujeme viac ako si myslíme, lebo iba v Jeho milujúcom náručí si môžeme oddýchnuť. Žiť mimo Otcovho domu prináša len bolesť a utrpenie, ale byť s Ním prináša život a to v hojnosti.

Ďakujeme Pánu Bohu za to, že sa o nás tak predivne stará a vedie Svojím Duchom. Amen.

Modlitba: *Ďakujeme Ti, nebeský Otče, že skrze Pána Ježiša sme dosiahli synovstvo a dedičstvo Nebeského kráľovstva. Ďakujeme, že sa o nás tak predivne staráš a predchádzaš nás na našej ceste. Daj nám pokorné srdce, aby sme uznali svoju hriechosť a vyznali všetky zlé žiadosti, ktoré nás zachvacujú a ťahajú do sveta. Preskúmaj nás Duchom Svätým, lebo často ani nevieme, že to, čo konáme, je hriech. Veď nás k pokániu ako mladšieho syna, aby sme vždy zostávali v Tvojom dome. Pomôž nám, aby nás tento svet neoklamal a aby sme neslúžili iným pánom, len Tebe, jedinému mocnému a živému Bohu. Amen.*

Rozhovor: mám dôverný vzťah s Bohom Otcom a verím, že som Jeho milovaným synom (dcérou)?

Modlime sa: za pokorné srdcia a pokorného ducha, aby sme boli vždy na ceste pokánia, ktorá vedie do domu Nášho Nebeského Otecka.

Alica Pipperová

30.7.

Stratený zobrák sa stáva nájdeným princom

Lukáš 15,20-24

Keď hovoríme o pokání, obyčajne nám prebehne mráz po chrbte: „*Musím myslieť na svoje hriechy a položiť ich pred Boha, či ľudí!*“

Našťastie to však nie je všetko. S obrátením sa dostávame ku Kráľovi krá-

lov. Úplne blízko. Aj srdcom. Nedelí nás mrazivá hranica, čo panuje medzi sudcom a obžalovaným. Nemusíme sa obávať biednej budúcnosti. Naopak – bieda práve skončila!

Vraciame sa do paláca ku vznešenému životu. Už nie sme ľudia, ktorí sa trasú o budúcnosť, ale kráľovské deti. Nemusíme žobrať o šupky, ktoré sa hádzu sviniam, ale jesť čistý pokrm so vztýčenou hlavou.

Niežeby sme si zaslúžili takýto život. Je to dar. Vznešenosť sa teda nemiesi s pýchou – to by bolo nebezpečné. Naopak – hlboká pokora nás robí deťmi Toho, ktorý prišiel v Kristovi na zem a ponížil sa. Stal sa jedným zo smrteľníkov, aby nás pozval do nesmrteľnosti. Dobrovoľne sa znížil až do špiny pokušeni, aby sa s nami zjednotil a pomohol nám:

Židom 2,14-18: A pretože deti majú účasť na krvi a mäse, aj On sám mal účasť na nich, a to preto, aby smrťou zničil toho, čo má moc smrti, to jest diabla, a aby oslobodil tých, ktorých strach pred smrťou zotročoval po celý život. Lebo skutočne neujíma sa anjelov, ale potomkov Abrahámových. Preto vo všetkom sa musel stať podobným bratom, aby sa stal milosrdným a verným veľkňazom vo veciach Božích a odpykal za hriechy ľudu; lebo tým, že sám trpel, keď bol pokúšaný, môže pomáhať pokúšaným.

Pokánie je zmena myslenia. Aj zmena myslenia z otroka na kráľovské dieťa. Otroky žobre, trasie sa, poslúcha, keď ho vidia, ale srdcom je ďaleko. Kdesi na letovisku a túži po žiadostiach. Nenaplnená túžba ho zotročuje

ešte aj vnútorne. Hnevá sa, že je na dne a tak využíva každú príležitosť, aby sa zabavil, aj keď v špine. Raduje sa aj z pádov, či chýb druhých ľudí, lebo sa tak cíti dôležitejší.

Naopak – kráľovské dieťa vie, že žije vo vlastnom. Raduje sa z každej stvorenej veci, lebo pochádza od milovaného Otca. Smúti nad hriechmi druhých, lebo sú mu cenní. Podopiera ich ako záhradník nalomený stromček. Neznáša hriech, ale hriešnikov neponižuje. Lieči ich spolu s nebeským Oteckom.

Spoznali sme sa v dieťati, alebo otrokovi? Ak v tom druhom, nebojme sa. Stačí prísť k Bohu a On to zmení. Začne omnoho krajší život plný nádeje, viery, radosti a lásky.

Modlitba: *Ďakujeme Ti, Pane Ježišu, za Tvoju lásku. Ďakujeme, že si sa mnohého vzdal, aby sme mohli mnohé získať. Prosíme, ži v nás, aby sme konali, čo je dobré pre svet a hlavne pre spasenie mnohých. Amen.*

Svedectvo: Ako ma premenilo poznanie, že ma Boh prijal za dieťa.

Rozhovor: Prijali sme vierou Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa a Pána? Dovolili sme Mu viesť náš život? Čo nasledovalo?

Podporujeme sa: Povedzme jeden druhému: „Môžeš žiť ako Božie dieťa. Pán Ti to umožňuje a raduje sa, keď Mu dáš svoju myseľ.“

Prosme za: vládu a ostatných vodcov (riaditeľov, vedúcich, biskupov, farárov, presbyterov...) Nech nachádzajú svoju identitu v Bohu ako Jeho deti.

Peter Dubec

6.8.

Podľa Luthera je krst a pokánie zjednotené

Oživení v Kristu, o krste

Kolosenským 2,11-14, katechizmus

Niekedy sa zdá, akoby sa prax krstenia vyprázdnila, akoby nám ostala len forma, bez skutočného obsahu. Preto je zaujímavé vrátiť sa k Malému katechizmu a pripomenúť si znovu, o čo v krste ide. Čo krst dáva a pôsobí. Čítame tam aspoň dve veci. Tá prvá znie takto: Krst pôsobí odpustenie hriechov, oslobodenie od smrti a diabla a dáva večnú blaženosť všetkým, ktorí veria... Tá druhá hovorí: Krstenie vodou znamená, že starý Adam (t.j. hriešny človek) má byť v každom z nás každodennou ľútosťou a pokáním so všetkými hriechmi a zlými žiadosťami topený a mŕtvený a že každý deň má v nás povstávať nový človek. Luther často vysvetľoval, že v kresťanstve nejde iba o polepšenie človeka, ale o závažnejšiu udalosť – ide o smrť a vzkriesenie. V mnohých rozhovoroch vysvetľoval, že ide o „nové narodenie“, o narodenie „zhora“, z Ducha Svätého. A zdôrazňoval, že krst nie je jednorazová záležitosť, ktorá sa odohrá v určitý deň a človek po jej vykonaní už je kresťanom. Luther opakovanne vysvetľoval, že krst je celoživotný proces, je podobný stromu, ktorý neustále rastie a mohutnie.

Apoštol Pavel to tiež často zdôrazňoval a opakoval, vysvetľoval, že v krste sa niečo deje, niečo dôležité a významné. Na tomto mieste to vyjadruje takto: *...keď ste boli s Ním pochovaní v krste.*

V Ťom ste boli aj vzkriesení. Teda znovu-narodení v Kristovi. Zaštepení do vinného kmeňa – Krista. Človek sa stáva novým stvorením, začína sa čosi nové, čo nie je v tomto svete obvyklé a bežné. Niečo nevidané. Niečo, čo tu pred Kristom nebolo. Mení sa povaha, podstata človeka – mocou zhora.

Vravievalo sa, že *„Nebude zo psa slatina, ani z vlka baranina“*. Apoštol Pavel akoby hovoril: *A bude.* Práve o toto ide v krste, práve o toto ide v krste. Práve o takúto zmenu. O nové stvorenie. Preto je krst takou významnou a vzácnou udalosťou pre život človeka. Je to jeho obsah a podstata. Bez tohto obsahu je krst len „prázdny“ obrad, vyprázdnený, málo významný.

Pre nás to znie ako napomenutie, aby sme sa vrátili na začiatok, aby sme dôslednejšie aj v otázke krstu niesli do súčasného života reformačný odkaz. 500. výročie Reformácie je k tomu dobrá príležitosť.

Josef Grexa

Modlitba: *Nebeský Otče, ďakujeme, že môžeme umrieť hriechu a sebecku, lebo ničia našu podstatu, nášho ducha, naše spasenie. Ďakujeme, že nám umožníš žiť novým životom. Životom Tvojho dieťaťa, ktorý nekončí na smetisku, ale v nebi. Prosíme, veď nás životom, aby sa tento Tvoj život nezničil, ale rástol a silnel v nás. Amen.*

Svedectvo: O novom živote, ktorý vo mne rastie, keď nechávam hynúť sebecku a hriešnosť.

Rozhovor: Rozumieme krstu? Neostávame v ilúzii, že obrad je všetkým?

Posilňujme sa: na ceste kríža, kde nechávame umrieť starého človeka v nás, aby sme mohli žiť pre Boha.

Prosme za: Krstných rodičov a rodičov, aby mali hlboký pocit zodpovednosti, lebo musia viesť mladých ľudí na ceste umierania sebestvu a duchovného oživenia.

13.8.

Formy alebo vzťah?

Kolosenským 2,16-23

V každej oblasti života je dôležité poznať, čo je hlavné a čo je vedľajšie. O čo viac to platí v duchovnom živote, veď ide o život v časnosti i vo večnosti. Biblia upozorňuje na dve cesty: úzku a širokú. Na tej druhej sa ocitne väčšina ľudí, sú medzi nimi i mnohí náboženski veriaci. Neraz preto, že náplňou ich viery nie je živý Boh a Jeho vôľa, ale tradície, zvyky, formy. A tak dbajú viac na to, aké jedlo kedy smú či nesmú jesť, ako si treba zopnúť ruky pri modlitbe, či zapáliť sviečku, kedy skloniť hlavu a pod... Sem iste patrí i konanie skutkov (preto, aby ma chválili, videli, obdivovali), uctievanie anjelov, svätých, sôch... A nevedia alebo nechcú vedieť, že tieto zvyky a rituály a formy sú len podľa učenia a rozmarov ľudí, nie podľa Božej vôle (nevedia to, lebo nečítajú a nerešpektujú Slovo Božie!). Na túto cestu zahynutia nás pozýva náboženský duch. On túži zahádzať srdcia veriacich náboženskými formami. Je to cesta duchovného živorenia a na nej sa s Pánom Ježišom nestretnie nikto.

Podobne i vo vzťahu k sobotám a k sviatkom sme opustili zdravé biblické učenie Božieho slova. Tieto nariadenia sa týkajú Mojžišovho zákona. Príchodom Pána Ježiša boli naplnené. Napriek tomu kresťanstvo časom prevzalo zo židovstva i pohanstva tzv. kresťanské sviatky, ktoré naozaj nemajú v Slove Božom žiadny základ. A hoci ani jedlo, ani nápoje, ani sviatky nás ku Kristovi nepribližujú, mnohí veriaci sa týchto vonkajších náboženských foriem radi držia.

Apoštol Pavel dobre vie, prečo varuje kresťanov, ktorí si zakladajú vo svojej viere na vonkajších náboženských formách. Prečo? Lebo ony vyvolávajú pýchu v človeku! Poznáte príbeh publikána a farizeja (Lk 18,9-14)? Farizej si zakladal na vonkajších náboženských formách: *postím sa, dávam desiatky, som lepší ako druhí, ja, ja, ja ...!*

Apoštol Pavel však vidí ešte jedno veľikááánske nebezpečenstvo! Formy, rituály, zvyky... odvádzajú veriacich od túžby poznať Krista, milovať Krista, žiť podľa Jeho vôle, a teda prijať večný život!

Aký veľmi dôležitý je pre nás všetkých verš 18b-19: **„nadarmo sa nadúva v telesnom zmýšľaní a nepridrža sa Hlavy, z ktorej celé telo, kĺbmi a šlachami vystrojené a pospájané, rastie Božím vzrastom.“**

V tomto verši je jasne povedané, čoho sa máme držať pevne! Nie vonkajších náboženských foriem a ľudských myšlienok, ale Krista! On je Hlava cirkvi. Z Neho dostáva každý úd to, čo potrebuje k rastu! Od Pána máme nový život, život vzkriesenia! Jeho sa pridržajme, Jemu žime, na Jeho slávu a chválu a Duch

Svätý nás bude vovádzať do každej pravdy, nedá nám poblúdiť! Och, Pane náš, koľká slasť žitia je na tejto Tvojej ceste a koľkú radosť dávaš Svojmu ľudu!

Svojvôľa človeka je ako mor. Kresťanský svet stráca Krista. Nezájumom poznať Boha – čítať Slovo Božie – sa pripravujeme o vzácne požehnanie. Boh sa vyjadril jasne, ako chce, aby sme Mu slúžili. „**Boh je duch a tí, čo Ho vzývajú, musia Ho vzývať v duchu a v pravde**“ (Ján 4,24).

„*Chcem Teba mať, bo tak to cítim, že kde Ty nie si, šťastia niet; veď márnosťou sa nenasýtím, ni sľubmi, čo mi dáva svet. Len v Tebe srdce odpočinie, k Tebe sa túli, v náručí vinie*“ (ES 245).

Rozhovor: Čo máme urobiť, čoho sa vystríhať, aby sme sa nestali obeťami náboženského živorenia vo zvykoch a tradíciách.

Svedectvo: Je dobré svedčiť, ak sme vykročili na cestu slobody od vonkajších foriem a hovoriť o slobode a radosť v Pánovi Ježišovi.

Prosba: Za ľudí, ktorí nepoznajú osobný vzťah s Pánom, aby dostali milosť, prosba za nás, aby sme vedeli týchto ľudí osloviť.

Modlitba: *Milovaný Pane náš, Tvoj Syn za nás umrel na kríži, aby sme my mohli nájsť život v sýtosti radosť a v plnosti nádeje a istoty, že ku Tebe ideme, že Ty nás miluješ a staráš sa o nás ako o oko v hlave. Daruj nám poznanie, že zvyky a návyky sú Ti ohavnosťou, že Ty túžiš po našom oddanom srdci. Ďakujeme Ti, drahý Ježiš a prosíme, Duch Svätý, uveď nás do Pravdy a ochráň od každého bludu. Na Tvoju slávu! Amen.*

Danka Zubčáková

27.8.

Antipokánie - Zmena myslenia od duchovného k telesnému

Galatským 3,1-4

Jednou z najväčších tragédií v živote kresťana je, keď „odpadne od viery.“ Keď po tom, ako uveril a prijal Pána Ježiša Krista ako Pána a Spasiteľa do svojho života a srdca, sa rozhodol ísť vlastnou cestou vzbury a neposlušnosti. Aké tvrdé slová na túto adresu píše pisateľ listu Židom: „**Lebo nie je možné, aby tí, čo už raz boli osvietení a okúsili nebeský dar, tí, čo sa stali účastníkmi Ducha Svätého a okúsili utešenú reč Božiu i silu budúceho veku, a potom predsa odpadli - aby tí boli znova privedení k pokániu, keď na svoju škodu znova križujú Syna Božieho a vystavujú Ho posmechu**“ (Židom 6,4-6). Boli „osvietení“, stali sa „**účastníkmi Ducha Svätého**“ a okúsili „**utešenú reč Božiu**“. Toto sú veľmi silné výrazy opisujúce Božiu blízkosť, Božie poznanie, hlbokú a osobnú Božiu prítomnosť. Čo sa musí stať, že človek, ktorý toto všetko zažije, ktorý má poznanie pravdy o Bohu, o svete, o hriechu, o súde, o zatratení – sa aj napriek tomu sám a dobrovoľne rozhodne opustiť Božiu blízkosť a priazeň a tomuto všetkému povie NIE!

Apoštol Pavol vyčíta Galatským kresťanom: „**Ó, nerozumní Galatskí! Kto vás omámil, [aby ste neboli povolení pravde]?**“ Čo sa to s vami stalo? Kto vám zatemnil myseľ? Kto vám počaroval? Komu alebo čomu ste dovolili, aby vás ovplyvnil? „**Veď som vám pred očí**

nakreslil Ježiša Krista, toho ukrižovaného!“

- mali celé poznanie
- vedeli, kto je Ježiš a rozumeli dielu kríža
- mali Ducha Svätého, ktorý ich uvádzal do každej pravdy
- videli duchovnými očami, vedeli z čoho boli vytrhnutí, oslobodení
- prežili odpustenie a Božie prijatie za synov a dcéry - **„A keďže ste synovia, poslal nám Boh do srdc Ducha svojho Syna, volajúceho: Abba! Otče! Takže už nie si sluha, ale syn. A ak syn, tak skrze Boha aj dedič“** (4,6-7).
- začali kráčať a žiť vo viere v moci Ducha

Čo sa stalo? Čo sa Galatským veriacim prihodilo, že toto všetko boli schopní zahodiť, opustiť a vrátiť sa do otroctva hriechu a moci zla?

Kto ich tak ovplyvnil, že boli schopní urobiť takýto krok späť? Vrátiť sa zo slobody do väzenia, kde vedia, že ich čaká otroctvo a smrť!!! Oklamal ich „Otec Lži“, diabol. Vedeli, že Ducha Svätého nedostali dodržiavaním zákona. Pavol zdôrazňuje, že tak ako sme spasení vierou v Krista, tak touto vierou aj rastieme. Galaťania sa odchyľili od evanjelia, keď sa rozhodli, že budú dodržiavať židovské zákony. Chceli odvrhnúť vieru v Ježiša Krista, pretože sa usilovali nájsť kresťanskú dokonalosť dodržiavaním zákona. Pavol to zdôrazňuje v úvode listu: **„Čudujem sa, že od Toho, ktorý vás povolal v milosti Kristovej, sa tak rýchlo odvraciate k inému evanjeliu, kto-**

ré ani nie je iné evanjelium. Sú však niektorí, čo robia zmätok medzi vami a chcú prekrútiť evanjelium Kristovo“ (1,6-7).

„Iné“ evanjelium kázali ľudia, ktorí chceli, aby pohania dodržiavali židovské zákony s cieľom získať spásu. Tvrdili, že viera v Krista nie je postačujúca, kresťan musí dodržiavať aj židovské zákony a zvyky, rituály a predpisy. Toto učenie podkopávalo pravdu o dobrej správe, že spasenie je dar, nie odmena, ktorú si treba zaslúžiť. Ježiš Kristus urobil tento dar prístupný všetkým ľuďom, nie iba tým, ktorí sa hlásia k židovstvu.

Aj v dnešnej dobe žiaľ, vidíme v kresťanských spoločenstvách a cirkevných zboroch takéto kroky späť od viery do sveta, alebo od viery k zákonu. Diabol vie, že sme citliví a náchylní na hriech a zlo, pozná nás a naše slabosti. A dnes, vo svete médií, ktoré útočia na našu myseľ a telesnosť 24 hodín denne zo všetkých strán, vo svete, kde je neustále spochybňované, zosmiešňované a prevracané Božie slovo a Božie pravdy, je veľmi ťažké odolať. Preto sa o to viac potrebujeme sústreďovať na Pána Ježiša Krista, mať Ho stále pred očami, **„hľadieť na Ježiša, pôvodu a dokonávateľa viery...“** (Žid 12,2) a zároveň si plniť myseľ a srdce Božím slovom a nie hodnotami tohto sveta.

Možno ešte nebezpečnejší je posun od viery v Pána Ježiša Krista k zákonu a litere, presne ako v prípade galatských kresťanov. Žijeme v klamstve, ktoré nám hovorí, že príslušnosť k správnej cirkvi, plnenie si cirkevných povinností, robenie predpísaných vecí a úkonov, nám

zaručia Božie kráľovstvo a večný život. Pritom v mnohých cirk. zboroch chýba odpustenie, jednota, vzájomná úcta a láska Kristova, ktorá jediná dokáže spájať. Chýba Duch Svätý, pretože Boh jednoducho nebude v cirkvách, ktoré Mu predpisujú, čo môže a čo nie, ako môže pôsobiť a ako to už je nevhodné. Skúmajme sami seba, či stojíme v pravde Slova a v moci Ducha, alebo v zákone a litere, ktorá zabíja.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Pane Ježišu, ďakujeme za Tvoju lásku a pomoc. Prosíme, stále sa nám pripomínaj, keď sa od Teba strácame a odpadávame. Daj nám jasný duchovný pohľad na milosť a rozvíjaj v nás duchovný život, nech sa od Teba nikdy nestratíme. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh odvrátil od odpadnutia.

Rozhovor: Ako je to s našou vierou? Prežívame ju rovnako silno? Alebo sa niekedy stráca? Čo sa stráca – pocit, alebo viera?

Podporujme sa: Vo viere. Rozprávajme sa aj mimo oficiálnych stretnutí cirkvi o Ježišovi a milosti.

Prosme za: Rodičov a ľudí stredného veku. Aby ich tlak kariéry nepripravil o čas s Bohom a vieru.

3.9.

Zmena myslenia k Duchu a láske. O slobode a láske.

Galatským 5,13-25

Podstatnou zložkou kresťanského života je sloboda. **Kristus vás oslobodil**

k slobode, nedajte sa zapriaľnuť do jarma služby, píše Pavol na začiatku 5. kapitoly. Toto sa mnohým páčilo vtedy a mnohí toto zdôrazňujú aj dnes. Keď som sa stal spirituálom na našej bohosloveckej fakulte, študenti ma hneď na začiatku upozornili: *Pán farár, vyčiarknite si zo svojho slovníka slovo „musíš“.* *My totiž nič nemusíme, tu platí „akademická sloboda“.* Sloboda sa nám pozdáva, priznávam sa, že aj mne. Cením si ju a považujem ju za veľmi dôležité bohatstvo, ktoré som získal v Kristu. Predtým som totiž bol zotročený všetkým možným, najmä hriechom. A okolo seba som videl mnoho ľudí, ktorí boli síce podľa ich mienky slobodní, ale v skutočnosti poviazaní všetkým možným.

Pán Ježiš by na adresu nášho rozmýšľania povedal to isté, čo povedal Svojim súčasníkom, ktorí sa oháňali svojou slobodou. Povedal im: **„Keď vás Syn (Boží) vyslobodí, budete skutočne slobodní!“**

Apoštol Pavel píše podobne galatským: *Moment. Porozprávajme sa o tom!* Ako je to s tou slobodou.

Za prvé – sloboda nie je svojvôľa. Tie dve slová nie sú synonymá! Naopak – sú to protiklady. **Lebo ak sa hryziete a žeriete medzi sebou...** Synonymum slobody je – láska. Ale tu sme na novej pôde. Tu sa nachádzame v novom svete, kde platí iný slovník.

V tomto novom svete to vyzerá ináč. Tam sa žije Duchom, Duchom Svätým, Duchom od Boha, Duchom, ktorý vstúpil do tohto sveta skrze Ježiša Krista. A slovo láska je práve z tohto nového sveta, v ktorom už platia nové pravidlá. V starom svete, vo svete bez Krista, sa

žije podľa tela, to znamená bez lásky, to znamená, že hlavným motívom rozmýšľania je sebeckosť, egoizmus. V novom – Kristom – svete, v tom svete, ktorý sa skrže Neho priblížil na dotyk, cez ktorý sa skrže Neho vlamuje do tohto sveta skutočná láska. Vy ste v Kristu, vy žijete Duchom, ako to, že ste to ešte nepochopili? Nerozoznávate to?

A potom im apoštol dosť podrobne, ako prvák v škole, vysvetľuje, o čom je kresťanstvo, o čom je život podľa Ducha a o čom je život podľa tela. Aké ovocie prináša ten prvý a aké ten druhý. Kresťana najlepšie poznáte po ovocí. Nie podľa reči, ale podľa spôsobu života.

Sú tu dva svety, nemôžete si ich pomiešať podľa toho, ako sa vám hodí. Musíte si vybrať. Ale ak ste si vybrali život podľa Ducha, ľudia okolo vás to rýchlo zbadajú. Láska je iná, dokonca je nákazlivá. Pokojne ju môžete šíriť okolo seba. Jozef Grexa

Jozef Grexa

Modlitba: *Odpusť nám, Bože, keď si mylíme slobodu so svojvôľou. Ďakujeme, že keď nás táto vec strhne do reťazi hriechu, Ty nás oslobodzujes. Prosíme, ži cez nás Tvoju lásku. Amen.*

Svedectvo: O živote v Duchu – ako oslobodzuje.

Rozhovor: Máme slobodu, keď nemáme lásku? Rozmýšľajme o trápení z osamelosti.

Podporujeme sa: Modlime sa jeden za druhého, aby sme lepšie spoznávali Toho, ktorý je láskou.

Prosme za: Mládež, aby spoznala skutočnú slobodu v láske.

10.9.

Pokániu máme učiť národy

Lukáš 24,47

Pán Ježiš pred Svojím odchodom do neba dal vážne poverenie učeníkom, aby v Jeho mene kázali pokánie na odpustenie hriechov všetkým národom – počnúc od Jeruzalema. Boh chce odpustiť každému národu, každému človeku jeho poblúdenie od pravdy, počnúc Židmi, končiac pohanmi.

Naša Európa sa chváli tým, že je kresťanská, že sme národmi, ktorí veria v Boha. Realita každodenného života nám však ukazuje pravé hodnoty nášho kontinentu: podliehanie mamonárstvu, klamstvu, podvodom, znevažovaniu manželstva, podpory homosexuality a neviazaného sexuálneho života, pohrdanie životom nenarodeného dieťaťa a iné. Holá skutočnosť, že sa kostoly vyprázdňujú a sú predávané na komerčné účely (keby len), že sa v niektorých veľkomestách zakazujú vianočné stromčeky a zvyky, aby sme náhodou neurazili inovercov, odstraňujú sa kríže a sväté meno Ježiš je denne znevažované. Hlasy volajúcich po pravde sú umlčované a kto nekráča s davom, je nepohodlný a odpísaný. Takto vyzerá naše kresťanstvo. Kde sme nechali Pána Ježiša? Radšej vonku za dverami kostola, lebo by nám len zavádzal a zbytočne upozorňoval na hriech v našich životoch.

Musíme padnúť na kolená, dať sa na pokánie a zaplakať nad našim stavom! Je to na nás, tej hŕstke veriacich, ktorým záleží na Božej pravde a na osude ostatných. Koho Duch Svätý vedie, často

musí plakať pre Európu, pre národy, pre ľudí. Pán Boh nechce stratit nikoho, lebo nás všetkých stvoril na Svoj obraz a miluje nás! Začnime pokánie od seba a tak to uvidia aj iní na nás a budú hľadať Božiu tvár a milosrdenstvo. Hlásajme všade tam, kam nás Pán Boh postaví, Jeho milosť a odpustenie hriechov, opustme starý spôsob života a nechajme sa premieňať Pánom Ježišom! Toto je jediná cesta, toto je jediná záchrana. Amen.

Modlitba: *Drahý Pane Ježišu, zmiluj sa nad nami a odpusť nám, že nenaplníme Tvoje poverenie a nešírime Tvoju pravdu a evanjelium na záchranu národov. Často sa hráme len na vlastnom piesočku náboženstva, staráme sa len o vlastné pohodlie a zabúdame na tých, ktorí hynú. Odpusť nám a priveď nás k pravému pokániu, aby sme boli učeníkmi, ktorých si môžeš použiť na Božej vinici. Očisti naše mysle, naše srdcia, naše ruky i ústa a naplň nás Duchom Svätým, aby sme Ti mohli verne slúžiť. Ďakujeme, že Tvoja milosť ešte stále trvá. Amen.*

Rozhovor: ako môžem hlásať pokánie iným ľuďom a národom

Modlime sa: aby v Európe aj na celom svete povstali Boží bojovníci, ktorí smelo budú hlásať Božie odpustenie, aby sa celá Európa pokorila a vyznala, že patrí Pánovi Ježišovi

Alica Pipperová

17.9.

Nie každý je pripravený prijať dar pokánia. Vnútri a vonku.

Marek 4,11-12

Vám a tým, čo sú vonku. Ježiš predpokladá, že tomu rozumieme. Do tohto

sveta sa v Ňom a skrze Neho vlamuje nový svet. Je celkom iný. Znamená návrat k stvoreniu pred pádom do hriechu. Znamená nového človeka. V Kristovi Boh začal konať nové stvorenie, tvorí nový svet. Ten je síce ešte nie celkom zjavný, ale už je tu. Luther to vyjadroval známym úslovím: „už a ešte nie“. Už je tu, už cítime jeho závan, už sa s ním stretávame v spoločenstve veriacich, ktorí poznajú slová ako *pokora a láska* a žijú podľa nich. Ale, na druhej strane bývame často sklamaní, nový svet sa nám začne javiť len ako ilúzia, viera ako prelud, ako neskutočné v skutočnom svete. A predsa skutočnosť v Kristu je nová. V jednom svete, dva svety. Kdesi som čítal, že ten nový svet sa podobá situácií, keď na nepriateľskom území vypukne povstanie a časť územia je oslobodená. Ešte je tam stará vláda, staré pravidlá, ale na malom území už začína sviatať na nové veci.

Ježiš nám hovorí: *je jeden svet a predsa sú dva svety. Vo mne a so mnou prichádza nový vek, nové stvorenie, nový svet. Vy ste zárodok toho nového sveta, nového spoločenstva. Vy ináč rozmýšľate, ako tento svet, ktorý je v moci toho zlého. Vy žijete už Duchom a nie podľa tela. Vy už máte v srdci lásku a nie sebeckosť, vy už vidíte – vierou – že za horami svitá na nový deň a ste si tým istí. Vy sa už nevzdávate beznádeji. Vy ste vnútri. Vnútri nového sveta. Vy rozumiete životu ináč. Vy používate iný slovník, ako tí, čo sú vonku. Vám je to dané. Vy poznáte tajomstvo nového sveta, ktorý sa rodí uprostred toho starého.*

Pokračovanie na strane 19

**Naplnil sa čas a priblížilo sa
kráľovstvo Božie;
pokánie čiňte a verte
v evanjelium!“**

Marek 1,15

**044 45 Rankovce 21
Evanjelický a. v. farský úrad**

Prihláška na Biblicko-rekreačný týždeň v Herľanoch 10.10.-14.10.2016

OBJEDNÁVKOVÝ LÍSTOK - NÁVRATKA:

Meno:

adresa:

ulica:

PSČ, mesto:

rok narodenia:

telefón:

podpis:

Objednávka	raňajky 2 €	obed 4 / 2,50 €	večera 3 / 1,50 €	ubytovanie 10 €
pondelok	xxx	xxx		áno – nie
utorok				áno – nie
streda				áno – nie
štvrtok				áno – nie
piatok			xxx	xxx

AKO VYPLNIŤ OBJEDNÁVKU:

strava – celá porcia: číslo 1

Iné poznámky (diéta):

polovičná porcia: číslo ½

bez jedla (porcie): číslo 0

ubytovanie – zakrúžkujte správnu odpoveď

ODOŠLITE NA ADRESU:

Ev. farský úrad, 044 45 Rankovce 21 alebo mailom na: rankovce@ecav.sk

PROGRAM HERĽANY 2016 10.10.-14.10.2016

téma: Naplnil sa čas – verte v evanjelium!

Po uväznení Jána Krstiteľa Kristus povedal: „Naplnil sa čas a priblížilo sa kráľovstvo Božie; pokánie čiňte a verte v evanjelium!“

Marek 1,15

pondelok 10.10.

12.00-16.00 – registrácia
16.30 **otváracie bohoslužby – E. Beňo**
18.00 večera
18.45 predstavenie sa účastníkov, večerná pobožnosť

utorok 11.10.

7.30 raňajky
8.30 ranná pobožnosť
10.00 prednáška: **Predvečer novoveku – Ján Velebír**
12.30 obed, fotografovanie, osobné voľno
16.00 modlitebné skupinky
17.30 večera
18.45 večerná pobožnosť
19.30 film

streda 12.10.

7.30 raňajky
8.30 ranná pobožnosť
10.00 prednáška? **Povedz mi, v čo veríš!**
– **Igor Mišina**
12.30 obed, osobné voľno
14.30 nácvik programu
17.00 bohoslužby Rankovce
18.45 večera
19.30 večerná pobožnosť
20.00 film

štvrtok 13.10.

7.30 ranná pobožnosť s Večerou Pánovou
8.30 raňajky
10.00 prednáška: **Naplnený čas pre evanjelium – dištr. biskup Slavomír Sabol**
12.30 obed, osobné voľno
16.00 semináre II.
I. **Zákonníctvo naše každodenné – Daniela Mikušová**
II. **Modlite sa, aby ste neprišli do pukušenia! – Mikuláš Lipták**
17.30 večera
18.45 večerná pobožnosť
19.00 večerný program (svedectvá, pozdravy, modlitby)

piatok 14.10.

7.00 raňajky
7.45 ranná pobožnosť
8.30 prednáška: **Pod' a neboj sa! – Stanislav Kocka, vedúci MoS ECAV**
10.30 uzavretie Biblicko-rekreačného týždňa, modlitby
11.30 obed

INFORMÁCIE:

Drahí a milovaní, opäť pre vás pripravujeme náš biblicko-rekreačný týždeň v našich Herľanoch s Božím slovom, modlitbami a vzájomným spoločenstvom. Tu sú základné a predbežné informácie, prihlášku odstrihnite a pošlite podľa svojho záujmu čo najskôr.

Ako to možno urobiť: poštou s vyplnenou prihláškou, alebo ešte lepšie mailom na adrese: rankovce@ecav.sk. Pri mailovom prihlásení však treba počkať na spätnú odozvu od nás (no je to istejšie). Prosíme, prihlasujte sa od **1.9.2016 do 3.10.2016**.

Ubytovanie bude v budovách Gejzír a Branisko, oboje za rovnakú cenu 19 € so stravou na deň/osobu, 16,- s pol. stravou. (celé: 76,- / 64,-)

Poplatok prosíme zasláť dopredu – približne polovicu na číslo účtu MoS ECAV: 0182667032/0900. Ako variabilný symbol použite vaše PSČ (aj pre spoločnú platbu viacerých).

V návratke vyznačte, ak máte nejaké špeciálne želanie, prípadne diétu. Pokiaľ to bude možné, radi Vám v kuchyni vyhovejú (bežne varia bezlepkovo, šetriacu diétu, vegetariánsku).

Odchody autobusov z Košíc (cesta trvá 45 min.):

6.10; 6.20; 11.05; 14.25; 15.25; 16.45; 18.35; 20.30 (stav aktualizovaný)

Autobusová stanica v Košiciach je v blízkosti železničnej na Staničnom námestí, nástupište č. 33. Vystúpite v Herľanoch na zastávke, za ňou v parku uvidíte stredisko Technickej univerzity v Košiciach, kde bude naše stretnutie.

Ak by prihlásený zo závažných dôvodov **nemohol prísť**, nech to oznámi aspoň deň vopred nám na tel. č. 0918 828 307, alebo: rankovce@ecav.sk. Vyhne sa tak nedorozumeniam pri organizácii.

Obraciame sa na Vás aj s prosbou, aby ste priloženú návratku vyplnili a od **1.9.2016 do 3.10.2016** zaslali na adresu:

Evanjelický a. v. farský úrad

044 45 Rankovce 21,

alebo mailom:

rankovce@ecav.sk

Tešíme sa na spoločné stretnutie s vami! Ďakujeme za Vaše modlitby.

manželia Luboslav a Monika Beňovci

Ale je tu aj svet „vonku“. Po týchto Ježišových slovách vzniká dojem, akoby sa kresťania mali uzatvoriť do seba, žiť sami pre seba. Akoby tie Ježišove slová obmedzovali priestor pre misiu. Ale nie je to tak. Text je z podobenstva o rozsievачovi. Čo je o evanjelizácii. Čo je o sebe v tomto svete a pre tento svet. Rozhodujúce je slovo pripravenosť. Pripravenosť pôdy.

Oddávna si myslím, že práve aj tu je dôležitá úloha pre cirkev a rodinu. Príprava pôdy srdc na prijímanie semena Slova Božieho. Tu nás aj dnes čaká veľa práce, asi sme mnoho zanedbali a pôda je znehodnotená a spustnutá.

Jozef Grexa

Modlitba: *Ďakujeme Ti, Spasiteľu, že si nás vzal zvonku dnu. Ďakujeme, že si pracoval na našich srdciach a chceš cez nás zachraňovať ďalších. Prosíme, veď nás ku tým, čo sú už pripravení prijať Evanjelium a dávaj nám tie správne slová pre nich. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh pripravil na prijatie Slova.

Rozhovor: Ako rozlíšime, komu už môžeme zvestovať Evanjelium? Ako pomôcť ostatným, aby boli neskôr tiež pripravení?

Podporujeme sa: Rozprávaním o ľuďoch, ktorí boli zachránení Božím Slovom, aby nás to povzbudilo k misii.

Prosme za: Cirkev, aby svojím životom a príkladom pripravovala srdcia na prijatie Pána Ježiša.

Ježiš dal všetko. Aj my by sme mali dať všetko.

1Korintským 6,19-20

Koľko krát sme už v modlitbe, piesni či chválospeve alebo nejakom vyznaní deklarovali, že Bohu „dávame všetko“. Ako často a skutočne úprimne som to ja sám vyznával. A potom sa pristihneme, že ...

Možno aj preto je kresťanstvo v takom stave a má minimálnu výpovednú hodnotu, lebo sa pre mnohých kresťanov stalo kultúrnou záležitosťou. Sú ochotní obetovať to nevyhnutné minimum, ktoré sa od nich požaduje – nedelňa návšteva kostola, občas milodar, nevyhnutné povinnosti, ako krst, konfirmácia, cirkevný sobáš, raz za čas pristúpiť k sviatosti Večere Pánovej – a všetko ostatné je už ich život, ich rozhodnutia, ich plány. Boha či cirkev do toho nič nie je. Žiaľ, táto diabla lož a pasca funguje až pridobre, žiaľ, vidíme to často okolo seba. Takýmto postojom a „cirkevným životom“ ktorý s kresťanstvom nemá nič spoločné, sa deklaruje, že Boh by mal byť vlastne rád a spokojný za to všetko, čo je človek „ochotný“ obetovať a dať. Možno na túto tému zaznieva primálo kázní, a ľud Boží žije v presvedčení, že všetko je v poriadku a nevedia, že takýto postoj je pred Božou tvárou ohavnosťou a rúhaním – Iz 1,11-17. Žiaľ, pre „*nevedomosť hynie môj ľud.*“ „*Veľmi draho sme boli kúpení!*“ – a žijeme tak lacno a nehodne.

Pozrime sa na prvých učeníkov – pre vieru a nasledovanie Ježiša Krista boli ochotní vzdať sa všetkého – úplne všetkého! Svojich plánov, svojich snov, postojov, dokonca aj rodiny, až do takého

extrému dokázali ísť. Celý svoj harmonogram, svoj kompletný diár podriadili službe a poslušnosti Pánovi. Boli úplne závislí na vedení Duchom Svätým. Možno aj preto mali takú „**plnosť Ducha**“ a Boh mohol skrze nich konať divy, zázraky a znamenia. Boží plán prijali za svoj plán, Božie ciele za svoje ciele, Božiu vernosť a lásku opätovali tak veľmi, ako toho boli schopní.

Môžeme sa stotožniť s Pavlovým vyznaním, ktoré deklaroval v liste do Filíp? „**Ale čo mi bolo ziskom, uznal som pre Krista za stratu. A iste aj pokladám všetko za stratu pre nekonečne vzácne poznanie Ježiša Krista, svojho Pána, pre ktorého som všetko stratil a všetko pokladám za smeti, aby som Krista získal**“ (Fil 3,7-8).

Čo pre mňa znamená „**dať Bohu všetko**“? Je to vážna a kľúčová otázka. Čo som ochotný stratiť, aby som „**Krista získal**“? Ako veľmi si do dôsledkov uvedomujem, že moje telo je „**chrámom Ducha Svätého**“? Je chrámom? Nerobím ho svojimi rozhodnutiami a životom v hriechu „drevárňou“? Boh bude prebývať len v „chráme tela“. „**Či nevíste, že ste chrám Boží a Duch Boží prebýva vo vás? Kto kazí chrám Boží, toho skazí Boh, lebo chrám Boží je svätý, a tým ste vy!**“ (1Kor 3,16-17).

Mnohí ľudia tvrdia, že si môžu so svojím telom robiť, čo chcú. Hoci to považujú za slobodu, sú otrokmi svojich túžob. Pavol to trefne popisuje: „**Medzi nimi sme aj my všetci žili kedysi podľa žiadostí svojho tela, vykonávali vôľu tela a myšlienok a boli sme od prírody deťmi hnevu ako aj ostatní**“ (Ef 2,3).

„**Ale Boh, bohatý na zmilovanie, pre svoju veľkú lásku, ktorou si nás zamiloval, obživil nás s Kristom, keď sme boli mŕtvi v prestúpeniach - veď milosťou ste spasení!**“ (Ef 2,4-5). – Ježiš dal všetko, „**ponížil sa a bol poslušný až do smrti na kríži**“ (Fil 2,8). Urobil to, aby s nami mohol stráviť večnosť, o nič menšie Mu nešlo – „**veľmi draho sme boli kúpení.**“

Premýšľajme teda, a zrátajme si náklad, či nám za to stojí „**zaplatiť cenu nasledovania Ježiša Krista.**“ Všetko ostatné je cesta do zatratenia. A je úplne jedno, do akých náboženských fráz a predpisov je zabalená.

„**Prosím vás teda, bratia, pre milosrdenstvo Božie, vydávajte svoje telá v živú, svätú, Bohu príjemnú obeť, vašu rozumnú službu Bohu. A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovením mysle, aby ste vedeli rozpoznať, čo je vôľa Božia, totiž, čo je dobré, milé a dokonalé**“ (Rim 12,1-2).

Stanislav Kocka

Modlitba: *Odpusť nám, Bože, našu nedostatnosť. Ako málo Ťa milujeme a ako málo milujeme druhých ľudí. Prosíme, zmeň naše srdcia, aby sme boli ochotní vydať za Teba všetko. Amen.*

Svedectvo: O ľuďoch, čo sa vzdali mnohého. Ako to pomohlo.

Rozhovor: Čoho sme sa vzdali pre Ježiša? Sme stále ochotnejší odovzdať Mu viac a viac?

Podporujme sa: Skúsme spoločne zbierať peniaze pre prenasledovaných kresťanov, alebo urobiť niečo, čo je síce drahé, ale prospešné.

Prosme za: Prenasledovaných kresťanov vo svete.

OHOVÁRANÍM SA NIČ NEVYRIEŠI

Dajme lásku – aj Zacheovi / politikom, ktorí robia zle

Lukáš 19,2-10: *A hľa, muž menom Zacheus, ktorý bol nad colníkmi a bol bohatý, žiadal si vidieť Ježiša, ktorý to je. Ale nemohol pre zástup, lebo bol malej postavy. Pobehol teda vopred a vyliezol na divý figovník, aby Ho videl, lebo mal ísť tadiaľ. Keď Ježiš prišiel na to miesto, pozrel hore na neho a povedal mu: Zacheus, zostúp rýchlo, lebo v tvojom dome musím dnes zostať. A zostúpil rýchlo a prijal Ho s radosťou.*

Všetci, ktorí to videli, reptali a hovorili: K hriešnemu človeku vošiel si odpočinúť! Ale Zacheus vstal a povedal Pánovi: Ajhľa, Pane, polovicu majetku dávam chudobným, a ak som niekoho oklamal v niečom, vraciam to štvornásobne.

I riekol mu Ježiš: Dnes sa stalo spasenie tomuto domu, pretože aj on je synom Abrahámovým. Lebo Syn človeka prišiel hľadať a spasiť, čo bolo zahynulo.

Nábožný dav hundral a nadával. „Hriešny človek tu ruší naše stretnutie a ešte aj Ježiša otravuje. Berie nám Ho. My nášho máme väčšie právo! Nech sa hriešnik berie do pekla!“

Čo by sa asi stalo, keby ich Spasiteľ poslúchol? Jeden človek by nebol zachránený pre Večnosť. A nielen jeden. Kolíki odovzdali svoj život Pánovi, keď počuli tento príbeh? On je pozvaním pre všetkých skorumpovaných ľudí, fašistov, zapredancov a ostatných tunelárov, či okradačov. Pán Ježiš ich ne-

odpísal. Stále má otvorené dvere. Stále hovorí: „Milujem každého z vás. Práve preto nenávidím hriech, ktorý vás duchovne ničí, hoci si teraz myslíte, že vám robí dobre. Pokojne prídte ku Mne, keď zacítite sucho a prázdno v duši. Ja som svätý a dokonalý, ale zadarmo vám darujem z tejto svätosti, aby ste mohli žiť krásnym životom lásky tu na zemi, ale aj potom vo Večnosti!“

Zdá sa vám to nespravodlivé? Najradšej by ste boli, keby ich Spasiteľ nechal tak, napospas hriechu? Ale čo by s nimi tento hriech urobil? Ešte zahorknutejších a horších. Zacheus mal veľký vplyv. Ak by ho odmietli, mohol zavolať rímsku armádu a zabili by nejakých ľudí z Ježišovho okolia kvôli vzbure. Žiaľ, boli by to možno tí najlepší. **Keď má Diabol priestor, zaútočí najprv na milujúcich Krista.**

Nedajme sa zatiahnuť do vojny. Ani do slovej. Našou úlohou je len a len niesť Pána Ježiša Krista. Nech žije cez nás. Nech z nás dýcha Jeho Duch. Duch dokonalej svätosti, ale aj prístupnosti hriešnikom.

Ježiš dobre poznal všetky Zacheove prestúpenia. Aj tie, čo nevideli ľudia. Aj tie, ktoré si nevedomoval samotný hriešnik. **Ale nevyhodil mu nič, ale vôbec nič, na oči. Len vliat Svätého Ducha do otvoreného srdca.**

Spomeňme si na svoje hriechy. Patríme do pekla. **Dávno sme mali byť mŕtvi, nebyť Božej lásky a milosti.** Zastav-

me sa pri týchto slovách. Otvárajú srdce Svätému Duchu.

On nás potom povedie, ako sa správať ku dnešným Zacheom. **Radujme sa už dopredu na ich záchranu a obrátenie.** To bude sveta žiť, keď začnú rozdávať majetky biednym! Radujme sa, ako budú bežať do kráľovstva Božieho, kam sa nám až tak veľmi nechce, lebo tam nebude nábožné frflanie a povyšovanie sa:

Matúš 21,31: *Povedal im (zbožným ľuďom) Ježiš: Veru vám hovorím, že colníci (kolaboranti) a neviestky predchádzajú vás do kráľovstva Božieho.*

Nebojme sa – určite sa nájdú ľudia, ktorí budú bojovať silou svetských zákonov a zbraní. My však máme v rukách čosi silnejšie. Teda, nie v rukách, ale v srdci – Pána Ježiša Krista. Keď upriamime svoju vieru na Neho a necháme v sebe dozrieť ovocie Ducha – lásku, radosť, pokoj, zlým to vezme zbrane z rúk a dá nádej. Ľudia robia veľa zla práve kvôli beznádeji.

Chceli by pekne žiť, ale vidia prekážky, ktoré v tom bránia. Nevnímajú nádej na pokojné vyriešenie vecí, tak sa chopia zbrane.

Tiež môžeme zápasit' na modlitbách proti tomu Zlému, aby ľudí nestrhával do násilia. Aj to otvorí dvere láske.

Komunizmus potrebuje radikálnych antikomunistov, aby sa posilnil zvnútra. Fašizmus tiež potrebuje radikálnych antifašistov, aby zoradil svojich do šiku.

Komunisti a fašisti však potrebujú Ježiša, aby ich vyviedol láskou zo spoločenstva tmy. Aby im dal svetlo a dobrý život. Nechajme Ho žiť cez nás, aby to vykonal.

Najväčšie vojny začínajú takto: Jedni sa považujú za neprehnitých hriechom a kritizujú tých druhých, že sú špiny.

Tí druhí sú vo svojich očiach tiež neprehnití hriechom a kritizujú zasa špinu tých prvých.

Keď sa koleso roztočí, pridáva sa sila, až do zničenia.

Alebo poslušneme Ježiša:

Matúš 5,44-45: *Ale ja vám hovorím: Milujte svojich nepriateľov, dobrorečte tým, ktorí vás preklínajú, číňte dobre tým, ktorí vás nenávidia, a modlite sa za tých, ktorí vás prenasledujú a vám sa protivia; aby ste boli synmi svojho Otca, ktorý je v nebesiach; veď On dáva vychádzať slnku na zlých aj na dobrých a zosiela dážď na spravodlivých aj na nespravodlivých.*

Peter Dubec

Blahodárné účinky odpustění

Proč Pán Ježiš Kristus vložil záležitost odpustění do nejdůležitější modlitby na zemi? Jistě proto, že Mu velice záleželo na tom, abychom odpouštěli druhým a také usilovali, aby bylo i nám odpuštěno. Velmi Mu záleží na tom, abychom byli opravdu šťastnými lidmi.

Jsmo nedokonalí a často zarmucujeme svého Pána – Dárce života a způsobujeme také zármutek a bolest sobě i druhým. Vzájemná zranění ničí radost a naplňují nitro člověka negativními pocity a vedou až k zoufalství. Osvědčeným lékem na uzdravení nitra člověka i vzájemných

vztahů je odpuštění. To konstatují i psychologové.

Lia Graingerová napsala článek „*Odpuštění je dobrý lék.*“ „*Většinou odpouštění bereme jako cosi, co činíme kvůli někomu jinému. Nový výzkum však ukazuje, že to je jen část celého příběhu. Člověku, který odpouští, se mění fyziologie*“, vysvětluje doktor Robert Enright, zakladatel Mezinárodního ústavu pro odpuštění a autor knih *Život v odpuštění* a *Osm klíčů k odpuštění*. Studiu sil a účinků odpuštění se věnuje už přes tři desetiletí. *Odpuštěním se zbavujeme čehosi, čemu říkáme toxický hněv*, pokračuje doktor Enright. *Ten totiž může člověka doslova zabít*. V roce 2009 publikoval se svým týmem v časopise *Psychology and Health* studii, v níž se věnuje účinku odpuštění na zdraví srdce kardiaků. Ukazuje v ní, že ti, kdo se dokážou přimět k odpuštění, vykazují ještě po čtyřech měsících **zlepšený průtok krve srdcem**. Z fyziologického hlediska to dává smysl. Ve chvílích, kdy vám mozek zaplaví pocity hněvu a touhy po pomstě, aktivují se najednou obě části autonomního nervového systému - sympatická i parasympatická, přičemž ta první člověka stimuluje, zatímco ta druhá jej sklidňuje. Představte si pedály plynu a brzdy u auta. Co se stane, když sešlápnete oba najednou? Vůz se začne zuřivě zmitat, což přesně odpovídá stresujícím protichůdným signálům, které tělo a srdce dostává vždy, když se člověk oddává odporu a hněvu. **Odpuštěním se však neléčí jen srdce**. V roce 2011 zveřejnila Společnost pro behaviorální medicínu studii

prokazující, že **pomáhá od nespavosti**, a další studie, tentokrát Lékařské fakulty Dukeovy univerzity v Severní Karolíně, prokázala souvislosti mezi odpouštěním a **posílením imunitního systému** u pacientů s pozitivním HIV. Výzkumy tak rok po roku odhalují **nové a nové léčivé účinky odpuštění – od nespavosti po rakovinu**.

Jsmo velmi vděční odborníkům za tyto výsledky výzkumu, protože potvrzují pravdu biblického učení. V Bibli se setkáváme s trojím odpuštěním:

První je odpuštění Boží, které každý z nás potřebuje. Jsme lidmi, kteří zdědili přirozenost, ve které je mnoho infekce zla. Pán Ježíš nám tuto infekci odhaluje: „*Znitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovážlivost. Všecko toto zlé vychází z nitra a znesvěcuje člověka*“ (Mar 7,21-23). Tato infekce zla v nás působí, vede ke zlým myšlenkám, slovům i činům, odděluje od Boha a naplňuje nitro nepokojem a výčitkami. S touto duchovní a mravní špinou nemůžeme mít společenství s Bohem, ani pokoj a radost v srdci; potřebujeme nutně Boží odpuštění a vnitřní proměnu. David to vyjádřil slovy: „*Mlčel jsem a moje kosti chřadly, celé dny jsem pronářikal. Ve dne v noci na mně těžce ležela tvá ruka, vysýchal mě morek jako v letním žáru. Svůj hřích jsem před tebou přiznal, svoji nepravost jsem nezakrýval, řekl jsem: Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti. A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj*“ (Ž 32,3-

5). A pak vroucně prosil: „**Odvrát svou tvář od mých hříchů, zahlad' všechny moje nepravosti. Stvoř mi, Bože, čisté srdce. Dej, ať se zase veselím z tvé spásy**“ (Ž 51,11-12.14). K prvnímu odpuštění dochází tehdy, když si uvědomíme, co jsme zlého mysleli, řekli a vykonali před svatým Bohem, pokoříme se a prosíme o odpuštění. Milostivý Pán Bůh přijímá naši prosbu a pro zásluhy Pána Ježíše Krista nám odpouští a snímá z nás naši vinu. Člověk pak prožívá úžasnou úlevu, pokoj a radost.

Druhé odpuštění potřebujeme, když jsme něčím zarmoutili nebo zranili svého bližního. Je nutné, abychom se pokořili, šli za ním a poprosili o odpuštění. Není to jednoduché, protože pokoření sebe samého je pro většinu lidí velmi náročné. Sebe-pokoření je však tou jedine správnou cestou. V Písmu čteme: „**Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost. Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas**“ (1.Petra 5,6). Na pokoření se a upřímnou prosbu většina lidí reaguje odpuštěním. Po odpuštění zavládne opět vzájemná úcta, důvěra a radost.

Třetí druh odpuštění nastává, když někdo ublížil nám a my mu odpouštíme, i když nás o odpuštění neprosil. V Novém zákoně nás učí odpouštět sám Boží Syn, když se na kříži modlil za všechny, kteří Ho odsoudili k ukřižování i za ty, kteří Ho nejhroznějším způsobem trápili, tupili a znevažovali: „**Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí**“ (L 23,34). V modlitbě „Otče náš“ se učíme prosit o odpuštění i odpouštět: „**A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme**

těm, kdo se provinili proti nám“ (Mat 6,12). „**Kdykoli povstáváte k modlitbě, odpouštějte, co proti druhým máte, aby i váš Otec, který je v nebesích, vám odpustil vaše přestoupení**“ (Mar 11,25). Petr přistoupil k Ježíšovi a řekl mu: „**Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát? Ježíš mu odpověděl: Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát**“ (Mat 18,21-23). I apoštol Pavel připomíná křesťanům důležitost odpuštění: „**Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám**“ (Ef 4,32). Jsme nesmírně vděční, že smíme být v Boží škole a učit se prosit svého Pána o odpuštění, prosit o odpuštění i ty, které jsme zarmoutili nebo zranili a také odpouštět všem, kteří nám nějakým způsobem ublížili.

Odpuštění má blahodárné účinky. V prvním případě dochází k obnovení důvěrného vztahu lásky mezi svatým Bohem a člověkem. Srdce člověka naplňuje pokoj, radost a jistota, že je v Boží ochraně. V druhém případě ze srdce člověka odchází hněv, zlost i touha odplatit druhému člověku za ublížení. Srdce člověka, který odpustil, naplňuje pokoj, spokojenost a radost.

Smíme dokonce prosit o odpuštění zlého jednání, kterého se dopustila naše společnost. Ve dnech 17. až 25. května 1995 se konala v Seulu mezinárodní konference misijních pracovníků z celého světa. Na konferenci se sjelo 4 a půl tisíce misijních a evangelizačních pracovníků ze 186 zemí. Byl jsem svědkem následující události: Japonský delegát pastor Dr.Paul

Ariga klekl na jevišti na podlahu před korejským delegátem Issacem Lee a před celým shromážděním řekl: „*Tvůj dědeček byl zabit Japonci ve jménu císaře. Japonci nazývali 2. světovou válku svatou válkou, ale to byl hřích. Lituji toho před Bohem. Jedině skrze krev Ježíše Krista prosím tě odpust' mi a Japoncům. My jsme zabili tvého dědečka.*“ Korejský delegát s velkým dojetím odpověděl: „*Odpouštím tobě i tvému národu. Prosím, odpust' mi také; my jsme vás nenáviděli.*“ Oba muži se pak vroucně objali. Všichni přítomní byli dojatí. Byl to viditelný projev působení Ducha svatého v jejich svědomí.

O Božím odpuštění čteme už i ve SZ. V 2.Moj 34,6-7 čteme: „**Hospodin, Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyššmilosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hřích.**“ Když lid Izraelský stál před zaslíbenou zemí, Jozue a Káleb ho povzbuzovali k víře a dalšímu putování. Lid však uvěřil deseti pesimistickým zvědům a začal reptat a bouřit se proti Bohu. Mojžíš pokorně prosil Boha o smilování a odpuštění pro celý národ: „**Promiň prosím tomuto lidu vinu podle svého velikého milosrdenství, jako jsi mu odpouštěl od Egypta až sem.**“

Hospodin odvětil: Na tvou přímluvu promím“ (4.Moj 14,19-20). Veliké Boží milosrdenství a slitování vyjadřuje i prorok Micheáš: „**Kdo je Bůh jako ty, který snímá nepravost, promíjí nevěrnost pozůstatku svého dědictví! Nesetrvává ve svém hněvu, neboť si oblíbil milosrdenství. Opět se nad námi slituje, rozšlape naše nepravosti. Do mořských hlubin vhodíš všechny jejich hřichy**“ (Mich 7,18). „**Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní! On ti odpouští všechny nepravosti**“ (Žalm 103,2.3).

Jsme nesmírně vděční, že máme tak laskavého a milujícího Otce v nebi, že nejedná s námi lidmi podle našich nepravostí, ale podle Svého velikého milosrdenství. Jsme velmi vděční za Písmo svaté, že se smíme učit v Boží škole žít v harmonickém vztahu se svým Stvořitelem i s našimi bližními. Pak se mohou v našem životě realizovat slova, která napsal apoštol Pavel: „**Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! Vaše mírnost ať je známa všem lidem. A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši**“ (Fil 4,4.7).

Mgr.St.Kaczmarczyk

■ **Kázat Evangelium, alebo?...** ■

Marek 16,15: **Potom im povedal: Choďte po celom svete, kážte evanjelium všetkému stvoreniu.**

Ku tejto vete sa môžeme postaviť rôzne. Popíšem tri postoje. Budme ku sebe úprimní. Neodsudzujeme tých druhých, ale hľadajme v sebe sklony, keď sme ako:

1. Egoistickí zákonníci. Tí napríklad vymysleli jednodňový sobáš. Keď chceli stráviť „nezávazne“ noc so ženou, vzali si ju za manželku a potom jej na druhý deň vystavili priepustný list. Potom sa pyšne vypínali, ako plnia Zákon. Vôbec ich netrápilo, že jej vlastne

pripravujú utrpenie. Tu na zemi a možno aj potom.

Podobní sú padlí teológovia. Nájdu si spôsoby, ako neposlúchnuť Boha a pritom sa tvária spravodlivo. Odsudzovať tých, čo Evanjelium šíria. Povedia: „*Len Boh môže obrátiť ľudí k Sebe, my nesmie-
me nič robiť.*“

Všimnite si, že je v tom kus biblickej pravdy. Naozaj len Boh má tú moc. Ale na niečo zabudli. Viete už, čo to je? Na konci článku si to povieme.

Zákonnícki „spravodliví“ smilníci mali navonok pravdu. Zachovali predpisy. Ale zabudli, že Boh je večná láska. Čo On spojil, nikto nerozdelí. Sex nie je hračka na jednu noc, ale malta, ktorá má spojiť rodičov, aby priviedli na svet dieťa a jednotne ho milovali.

Satan tiež Ježišovi citoval z Biblie: „*Ak si Syn Boží, zhod' sa; veď je napísané: Anjelom svojim prikáže o Tebe a zachytia Ťa na ruky, aby si si nohu neurazil o kameň*“ (Mt 4,6). Ale zatajil, že nemáme pokúšať Boha...

Iným **argumentom je**: „*Iba farári sú platení za duchovnú službu. Len oni nech to robia.*“ Odpoveďou môže byť Štefan. Cirkevný zbor ho ustanovil, aby riadil rozdeľovanie potravín pre vdovy. A práve jeho kázni je v Biblii venovaná celá kapitola (Skutky 7).

2. Telesní zákonníci. Títo horlivo kážu Evanjelium, ale z vlastnej sily. Vnucujú ho, alebo hľadajú cestičky, ako manipulovať. Sú schopní venovať veľa času ľuďom, ktorí na to nie sú pripravení. Potom sa unavia, znechutia a... Buď odídu z Cirkvi, alebo sa obrátia na Boha, aby ich On viedol. Vtedy sa z nich stanú:

3. Skutoční kresťania. Tí vedia, že Kristus je Hlavou Svojho Tela. Iba On dokáže priniesť Evanjelium a dať človeku nový život. Nové narodenie ducha, ktorý potom túži po Bohu.

Ako správna Hlava však používa údy Svojho Tela. Teda nás, čo Ho nasledujeme.

On Svojím Duchom pripravuje srdcia poslucháčov a potom nám dáva tie správne slová na jazyk.

Peter Dubec

VRCHOL RADOSTI

Dŕvodů k radosti máme v živote mnoho. Patří k nim nádherná Země, na které žijeme, krása jarní přírody, zpěv ptáků, ale také harmonické manželství, laskaví rodiče, poslušné děti, příjemné bydlení, milí sousedé, krásné písně, které smíme zpívat a poslouchat a mnohé další hodnoty, které obohacují náš život.

Ve Staré Smlouvě píše o radosti nejvíce David. Měl opravdu mnoho důvodů

k tomu, aby se radoval. Jako nejmladší z osmi Jišajových synů byl pastýřem ovcí. Již v dětství si zamiloval Pána Boha a měl k Němu velikou úctu a důvěru. Pán Bůh to viděl a zvolil si ho za budoucího vůdce národa. Samuel dostal úkol, aby ho pomazal. Nejprve posvětil otce Jišaje i jeho sedm synů, a pak pomazal Davida. Jistě neprozradil, k čemu má pomazání olejem sloužit. U Davida se to projevovalo tím, že ho Duch Hospo-

dinův zmocňoval (1.Sam 16,13). To bylo jistě důvodem k radosti.

Jako mladý chlapec zjistil, že má hudební talent a naučil se hrát na citaru. Pásl stádo svého otce a při tom si vyhrával. Stal se tak skvělým hudebníkem, že ho lidé obdivovali. Když král Saul prožíval chvíle deprese, jeden služebník mu doporučil Davida, aby mu svou hudbou přinášel úlevu. David byl povolán a hrál v královském paláci. Kdykoli Saul prožíval chvíle deprese „**bral David citaru a hrál na ni. Saulovi to přinášelo úlevu a bylo mu dobře**“ (1.Sam 16,23). David měl jistě důvod k radosti, že může svoji hudbou obšťastňovat druhé.

David měl nejen hudební nadání, měl také schopnost psát texty písní, které skládal. Tedy nejen hrál, ale také zpíval a texty svých písní si zapisoval. Obsahem jeho písní bylo vše, co prožíval, ale především veliká vděčnost vůči Pánu Bohu, který ho doprovázel, chránil a hojně mu žehnal. Jeho písně si mnozí lidé oblíbili a rádi je zpívají. Do dnešního dne máme v knize Žalmů 73 Davidových písní. Měl jistě radost, že může velebit svého Stvořitele a inspirovat lidi k radostnému životu.

V mládí prožil také zvláštní zážitek, který ho učinil slavným v celém národě. Dostal od svého otce úkol, aby zanesl pokrm svým bratrům, kteří byli v armádě. Když slyšel, jak se Goliáš posmívá Izraelcům a tupí řady živého Boha, rozhodl se, že půjde bojovat s ním. Saulovi řekl: „**Hospodin, který mě vytrhl ze spárů lva a medvěda, ten mne vytrhne i ze spárů tohoto Pelištejce.**“ Pak šel s prackem v ruce proti Pelištejci, který se mu

posmíval. David mu odpověděl: „**Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů, Boha izraelského, kterého jsi potupil.**“ „**Celý svět pozná, že při Izraeli stojí Bůh**“ (1.Sam 17,45.46b). Porážka Goliáše byla zdrojem radosti pro celý Izrael, a pro Davida i zdrojem slávy.

Po těžkém období pronásledování přišla chvíle, kdy „**přišli judští muži a pomazali Davida za krále nad domem judským**“ (2.Sam 2,4). Po sedmi letech kralování nad pokolením Juda přišli k Davidovi představitelé všech izraelských kmenů a požádali ho, aby kraloval nad celým Izraelem. Pak ho také pomazali za krále. David kraloval celkem čtyřicet let. Pán Bůh mu žehnal, a lid ho měl ve veliké úctě. I to byl pro Davida důvod k radosti.

David prožil i jako král těžké životní zkoušky a pády. Když pokorně vyznával své hříchy a prosil o milost, Pán Bůh se nad ním smíloval, odpustil mu a zahrnul ho Svým milosrdenstvím. Z veliké vděčnosti vůči Bohu chtěl vybudovat chrám. Pán Bůh mu však sdělil, že chrám vybuduje jeho syn. David se rozhodl, že připraví materiál pro budování chrámu. „**Připravil sto tisíc talentů zlata, milion talentů stříbra, mědi a železa tolik, že se ani nedá zvážít. Připravil jsem též dřevo a kámen**“ (1.Par 22,14). (Jeden talent byl přibližně 30 kg.) Měl tedy obrovské bohatství. Může bohatství učinit člověka radostným a šťastným?

David měl ještě jeden důvod k radosti. Měl velmi nadaného syna Šalomouna, který se stal po něm králem. Byl pokorným mužem, klekal na kole-

na před Hospodinem a prosil, aby ho Pán Bůh obdařil potřebnou moudrostí k vedení národa. Pán Bůh vyslyšel jeho prosbu a dal mu potřebnou moudrost. Vybudoval nejen chrám a královský palác, ale napsal také tři knihy, které byly zařazeny mezi biblické knihy. Když David viděl pokoru, bázeň Boží i velikou důvěru k Bohu v srdci svého syna, měl jistě velikou radost.

David měl tedy mnoho důvodů k radosti. Z čeho se asi radoval nejvíce? Co bylo pro něj zdrojem trvalé radosti a pocitu štěstí a blaženosti? Bylo to hudební a básnické umění, nebo sláva z vítězství nad Goliášem? Bylo to vyvýšení na královský trůn, anebo obrovské bohatství nebo radost z moudrého syna?

Odpověď nám David dává v Žalmu 16. Ve verši 2. čteme: „**Pravím Hospodinu: Ty jsi, Panovníku, moje dobro, nad tebe není.**“ V 8. verši vyznává: „**Hospodina stále před očmi si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese.**“ Pak radostně volá: „**Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá i mé tělo.**“ V 11. verši odhaluje největší tajemství: „**Stezku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je být s Tebou, ve Tvé pravici je neskonale blaho.**“

David s velikou radostí konstatuje, že zdrojem největší radosti – tedy vrcholem radosti je osobní důvěrné společenství s živým Bohem. Jistě se mnohokrát přesvědčil, jako každý člověk, že radost ze zemských hodnot velmi rychle pomíjí. S velikou vděčností však zjistil, že trvalou radost a blaženost může dát člověku jen důvěrné společenství s Bohem. Vyjadřuje to slovy: „**Vrcholem radosti je**

být s Tebou, ve Tvé pravici je neskonale blaho.“ Jistě nad tím často přemýšlel, proč je důvěrný život s Bohem zdrojem trvalé radosti a blaženosti. Odpověď dává na několika místech: „**V Hospodinu je spása**“ (Ž 3,9). „**Hospodin pro svého věrného koná divy... Mému srdci dáváš větší radost, než mívají oni z hojných žní a vinobraní**“ (Ž 4,4.8).

„**Moje srdce jásá nad tvou spásou. Budu zpívat Hospodinu, neboť se mě zastal**“ (Ž 13,6). „**Hospodine, král se raduje z tvé moci, nad Tvým vítězstvím vděčně jásá... oblažuješ ho radostí z tvé přítomnosti**“ (Ž 21,2.7).

Pán Bůh je Bohem lásky a dobra; když má člověk osobní důvěrné společenství s Bohem, má vztah se zdrojem lásky a všeho dobra. Jelikož si nás Pán Bůh zamiloval, je Jeho stálou touhou blažit nás Svoji Boží láskou a vším dobrým, co pro nás připravil (1.Jan 4,9-10). Když David zhřešil, společenství s Bohem bylo přerušeno, zmizela i radost z Davidova srdce. Když pak činil pokání, vyjádřil to velmi upřímně v 51. žalmu, kde prosí také o navrácení radosti: „**Navrať mi radost spasení svého,**“ - „**dej ať se zase veselím z tvé spásy.**“

Je mnoho křesťanů, kteří věří v Pána Boha, chodí do kostela, poslouchají Boží slovo, modlí se, ale radost a blaženost neprožívají. Příčinou je to, že s Bohem důvěrně nežijí. Nestačí o Bohu vědět a uznávat Jeho existenci. Skrze Pána Ježíše přichází svatý Bůh až k nám a chce v nás bydlet. Proto Pán Ježíš praví: „**Stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou**“ (Zj

3,20). Pán Ježiš chce bydlieť v človeku, chce mať s ním osobní nejdůvěrnější vztah. Když Ho člověk vědomě přijme, prožívá zázrak: „**Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi**“ (Jan 1,12). Každý člověk, který vědomě přijímá Pána Ježíše a žije s Ním, prožívá radost a blaženost – tedy pocít štěstí.

V moderní společnosti přibývá lidí, kteří po pocitu štěstí touží, zároveň však ztratili naději, že by ho mohli do-

sáhnout. Mají všechno, co k životu potřebují, ba žijí v hojnosti, ale ve svém nitru prožívají prázdnotu. Jistě se ptají proč. Odpověď je jednoduchá: **Člověk je stvořen pro společenství lásky se svým Stvořitelem a jen důvěrný osobní život s Ním může učinit člověka radostným, blaženým a trvale šťastným.** I ve 21. století platí Davidova slova: „**Ty jsi, Panovníku, moje dobro, nad tebe není. Vrcholem radosti je být s Tebou, ve Tvé pravici je neskonale blaho.**“

Mgr. St. Kaczmarczyk

SKUTOČNÁ SLOBODA

Keď sa pozeráme na Golgotu, mnohých napadne: „*Chudák Ježiš. Úplne stratil slobodu. Veľkňazi a Pilát si urobili, čo sa im zapáčilo!*“

Ale ako je to naozaj?

Pán Ježiš povedal o ukrižovaní: „*Ale krstom mám byť pokrstený a zvierá ma nedočkavosť, kým nebude vykonaný*“ (Lukáš 12,50).

„*Teraz je moja duša vzrušená, a čo povedať: Otče, zbav ma tejto hodiny? Ale veď som na to prišiel k tejto hodine*“ (Ján 12,27).

Či sa nazdáš, že by som nemohol prosiť Otca, a postavil by mi hneď viac ako dvanásť plukov anjelov? (Matúš 26,53).

Ježiš je Boh a Boh je láska. Z lásky sa nechal pribiť na kríž. Bolo to z Jeho hlbokého rozhodnutia a túžby. A čo robíme z hlbokého rozhodnutia je sloboda. Je pravdou, že Jeho ľudská duša bola vzrušená strachom, ale z hĺbky ducha sa slobodne rozhodol prekonať tento strach. Byť od neho slobodný. Bol do-

konca slobodný od pomsty a neposlal pluky anjelov.

Na druhej strane Veľkňazi boli otrokmi strachu (Ján 11,48): „*Ak Ho necháme tak, všetci uveria v Neho; prídu Rimania a vezmú nám toto miesto, aj národ.*“

Ale aj Pilát sa bál, aby ho Židia neobvinili zo zrady cisára (Ján 19,12): „*Od tej chvíle snažil sa Ho Pilát prepustiť, ale Židia kričali a volali: Keď toho prepustiš, nie si priateľ cisárov, lebo každý, kto sa vydáva za kráľa, protiví sa cisárovi.*“

No a ľud bol zmanipulovaný kňazmi, keď volal „*Ukrižuj!*“. Slobodu berie nielen bič, ale aj cukor. Manipulácia môže byť sladká, ale človeka vedie do otroctva.

Položme si teraz otázku: „*Je moja myseľ v poriadku, alebo ju mám prevrátenú?*“

Prevrátenú myseľ majú tí, čo si myslia, že Ježiš na kríži stratil slobodu, kým ľudia ju realizovali.

Len človek, ktorý bol oslobodený, chápe opak. Rozumie tomu, že slobodní sme práve keď nesieme kríž utrpenia pre lásku. Môžu nás pritom aj zavrieť do väzenia, ale duch prežíva najhlbšiu slobodu.

Jedného kresťana vykúpili z komunistického väzenia. Keď preňho prišli,

naposledy urobili na aute okruh okolo temnej budovy a spýtali sa ho: „Ako sa ti páči na slobode?“

On im odpovedal: „Vtedy v cele som nebol o nič menej slobodný.“

2 Korintským 3,17: **Veď Pán je Duch, a kde Duch Pánov, tam sloboda.**

Peter Dubec

KREŠŤANSKÍ HRDINOVIA – KEDYSI A DNES

od dvojice autorov Janet a Geoff Benga

Životné príbehy ľudí, ktorí dôverovali Bohu a s Jeho pomocou dokázali veľké veci.

Nechajme sa povzbudiť a inšpirovať ich vierou a skúsenosťami so živým Bohom.

ZATIAĽ VYŠLO:

- ▶ **George Müller – Ochranca sirôt v Bristole** – skutočný príbeh modlitebníka, ktorý sa s pomocou Pánovou staral o vyše 10.000 sirôt. 132 strán.
- ▶ **Hudson Taylor – Hlboko v srdci Číny** – príbeh misionára v Číne, ktorý dôveroval Bohu, ktorý vypočúval jeho modlitby. 136 strán.
- ▶ **Gróf Zinzendorf – Prvé lastovičky** – životný príbeh šľachtica, neskôr evanjelického farára, zakladateľa zboru v Herrnhute, ktorý za jeho života vyslal vyše 200 misionárov a dal vznik Heslám, z ktorých čerpáme pre Tesnou bránou. 128 strán.
- ▶ **Dietrich Bonhoeffer – Uprostred zla** – príbeh evanjelického farára, autora užitočných kníh, účastníka odboja proti Hitlerovi. 164 strán.
- ▶ **Brat Andrej – Boží tajný agent** – holandský misionár, ktorý v čase Studenej vojny pašoval Biblie do komunistických krajín. Založil organizáciu Open Doors, ktorá doteraz pomáha prenasledovaným kresťanom a šíri Biblie po celom svete. 152 strán.
- ▶ **Elisabeth Elliotová – Radostná podriadenosť** – silný príbeh misionárky medzi amazonskými Indiánmi. Patrila k najvplyvnejším kresťankám 20. storočia. 160 strán.

PRIPRAVUJEME:

- ▶ **Corrie ten Boom** – holandská misionárka a autorka kresťanských kníh (Útočisko...) bola pre ukrývanie Židov deportovaná s celou rodinou do koncentračného tábora. Jediná z rodiny ho prežila a po celom svete povzbudzovala k odpusteniu a k dôvere voči Bohu.
- ▶ **John Wesley** – anglický reformátor a spoluzakladateľ evanjelickej cirkvi metodistickej.

Jednotná cena **3,00€** – Množstevné zľavy!! – Nad 4ks **2,90€**, nad 19ks **2,70€**

SEMFESt

VŠETKO ALEBO NIČ

7. – 10. JÚL 2016

NECPALY

[PRE VIAC INFO KLIKNI NA]
WWW.SEMFEST.SK

FESTIVAL SEMFEST 2016

Pridajme sa k modlitbám za naše letné mládežnícke misijné podujatie.

SEMFESt je kresťanský open-air festival, ktorý sa uskutoční v Necpaloch pri Martine v dňoch od 7. do 10. júla 2016 na pôde Evanjelického cirkevného zboru.

Organizátorom festivalu je občianske združenie Spoločenstvo evanjelickej mládeže, pričom prípravy festivalu prebiehajú za pomoci približne 130 dobrovoľníkov.

Festival, ktorý je určený pre mladých, prináša okrem hudby a Božieho Slova množstvo seminárov, workshopov, športových aktivít, ale v prvom rade spoločenstvo s Pánom Ježišom a s mladými z rôznych kútov Slovenska.

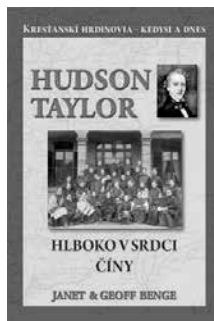
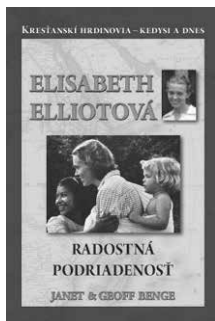
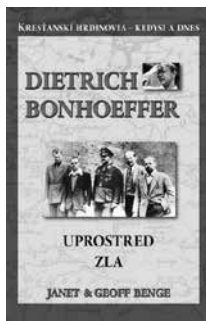
Témou SEMFEStU 2016 je „Všetko alebo nič“. Spoločne sa budeme zamýšľať nad tým, kto je pre nás Boh a či Ho nasledujeme ako Jeho učeníci.

Organizátori nezabudli ani na rodiny s deťmi, pre ktoré je pripravený detský program a atrakcia v podobe skákacieho hradu.

Momentálne prebieha predpredaj vstupeniek na celý festival len za 15€.

Viac o festivale: www.semfest.sk

Pripravila: Trnkócyová Monika

ODKAZY VEDENIA MOŠ

- 1 18.6.2016 – začiatok **500 dní modlitieb**. Milí bratia a sestry, začíname vážny a dôležitý projekt duchovného zápasu, príhovorov a horlivých prosieb za našu milovanú cirkev, za cirkevné zbory, za témy, ktoré rezonujú spoločnosťou, v neposlednom rade za naše životy a zápasy.
Hlavne stav cirkvi – „nevesty Kristovej“ si vyžaduje čas pokánia, nekončnej Božej milosti, prehodnotenia mnohých vecí a postojov. Práve preto potrebuje Boží ľud verne a vytrvalo stáť a prihovárať sa pred Božou tvárou „*kým Hospodin neupevní Jeruzalem a nespraví ho chválou na zemi*“ (Iz 62,7). Bližšie informácie v mesačníku Cestou Svetla. Modlime sa a študujme Božie Slovo!
- 2 Srdečne pozývame na **Biblicko-rekreačný týždeň**, ktorý pripravuje
- 3 **Prihlášky, zmeny adries, či odhlásenia tých, ktorí už nie sú členmi**, hláste odteraz už Ľuboslavovi Beňovi – hospodárovi MoS ECAV – teda už nie Mikulášovi Liptákovi do Kežmarku.
- 4 **Členské príspevky** (vo výške 7,- € na člena) treba posilať na náš účet: Modlitebné spoločenstvo ECAV, Palisády 46, 811 06 Bratislava 2; IBAN: SK31 0900 0000 0001 8266 7032 (0182667032/0900). V prípade hromadných platieb treba poslať menoslov platiteľov Ľuboslavovi Beňovi – hospodárovi MoS ECAV – najlepšie mailom (ecav@rankovce.sk), prípadne poštou na Cirkevný zbor ECAV, 04445 Rankovce.

Vydáva: Modlitebné spoločenstvo ECAV v SR; **Vedúci MoS:** Stanislav Kocka, CZ ECAV

Košice, Mlynská 23, 040 01 Košice, stano.kocka@gmail.com; **Zostavil:** M.Lipták;

Spracovanie: **ЖАРДО** pre ViViT s.r.o., Hviezdoslavova 18, 060 01 Kežmarok,

tel/fax 052/452 5361, e-mail: vivit@vivit.sk